

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 31 stycznia 2020 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. ustalił, że M. K. u płatnika K. W. z tytułu wykonywania pracy jako pracownik nie podlega ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu, rentowym, chorobowemu i wypadkowemu) od dnia 6 września 2019 roku.

W Kompleksowym Systemie Informatycznym zidentyfikowano zgłoszenie K. M. do obowiązkowych ubezpieczeń społecznych, jako pracownika u płatnika składek K. W. NIP: (...) w okresie od 06.09.2019 r. do nadal na pełen etat - w momencie rozpoczęcia niniejszego postępowania. W trakcie postępowania nastąpiło wyrejestrowanie ubezpieczonego od 13.01.2020 r. - rozwiązanie umowy o pracę na mocy porozumienia stron, pomimo umowy o pracę na czas określony do 05.03.2020 r. Następnie K. M. został zgłoszony do ubezpieczeń z tytułu umowy o pracę od 14.01.2020 r. u innego płatnika (jest to były pracodawca ubezpieczonego).

K. M. był zatrudniony na umowę o pracę od 06.09.2019 r. na pełen etat z wynagrodzeniem 4.000,00zł. Na zwolnieniu lekarskim przebywał w okresie 07.11.2019 r. do 11.01.2020 r.

Powyższe okoliczności zainicjowały wszczęcie postępowania mającego na celu ustalenie, czy pomiędzy stronami faktycznie został nawiązany stosunek pracy, czy też zgłoszenie ubezpieczonego do ubezpieczeń społecznych zostało dokonane jedynie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych.

W dniu 03.12.2019 r. organ rentowy wysłał do płatnika i ubezpieczonego informację o wszczętym postępowaniu z prośbą o nadesłanie dokumentów. Płatnik składek w odpowiedzi na pismo dostarczył dokumenty. Z przedstawionej umowy o pracę wynika, że ubezpieczony został zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy, na stanowisku przedstawiciel handlowy z wynagrodzeniem 4.000,00zł brutto na czas określony od 06.09.2019 r. do 05.03.2020 r.

Ponadto płatnik przedstawił: orzeczenie lekarskie o braku przeciwwskazań do podjęcia pracy, zaświadczenie o przebytych szkoleniach w zakresie BHP, listy płac, listy obecności, dokumenty potwierdzające kwalifikacje i wykształcenie niezbędne do wykonywania pracy na zajmowanym stanowisku - świadectwo ukończenia liceum zawodowego, zgodę na przetwarzanie danych osobowych, informację o warunkach zatrudnienia, oświadczenie dla celów obliczania miesięcznych zaliczek na podatek dochodowy.

Płatnik składek przedstawił zakres obowiązków ubezpieczonego:

1. utrzymanie stałego kontaktu z istniejącymi klientami
2. nawiązywanie kontaktów z potencjalnymi klientami (pozyskiwanie nowych klientów)
3. przygotowania i prezentacja oferty handlowej firmy
4. monitorowanie rynku i działań konkurencji w celu sugerowania udoskonaleń i zmian w produktach (usługach) przedsiębiorstwa
5. realizacja określonych i zatwierdzonych przez przełożonego działań marketingowych i promocyjnych na określonym terenie
6. planowanie indywidualnego czasu pracy i działań w zawartych nim ramach

Ponadto płatnik oświadczył, iż ubezpieczony wykonywał następujące czynności: "przygotowanie ofert handlowych, bezpośrednie docierania z ofertami do potencjalnego klienta, do klienta na budowach, do firm budowlanych,

pozyskiwanie nowych klientów zainteresowanych zakupem materiałów budowlanych i poszukujących wykonawców prac budowlanych".

Płatnik nie przedstawił żadnych dowodów pracy M. K..

Zgodnie z przedstawionym wykazem zakres obowiązków na stanowisku przedstawiciela handlowego jest bardzo szeroki i są to czynności, które wymagają różnych form kontaktu, w związku z tym jego praca powinna pozostawiać jakiegokolwiek ślady materialne, chociażby w postaci e-maili czy SMS-ów. Nawet jeżeli ubezpieczony nie był upoważniony do podpisywania dokumentów firmowych, jego praca powinna pozostawić jakieś formy ewidencji, rejestrów, notatek, terminarzy czy zestawień na wewnątrz potrzeby zakładu.

Ponadto płatnik nie przedłożył oświadczeń świadków na okoliczność świadczenia pracy przez M. K.. Zgodnie z przedstawionym wnioskiem ubezpieczonego oraz oświadczeniem płatnika M. K. otrzymywał wynagrodzenie od rąk własnych, natomiast nie przedstawiono potwierdzenia odprowadzenia podatku do Urzędu Skarbowego.

Płatnik oświadczył, iż ubezpieczony posiada odpowiednie doświadczenie zawodowe - pracował wcześniej w firmach budowlanych jako handlowiec. Nie przedstawiono świadectw pracy z poprzednich miejsc zatrudnienia potwierdzających odpowiednie doświadczenie zawodowe. Organ rentowy nadmienił, iż M. K. nie posiada także odpowiedniego wykształcenia - zgodnie ze świadectwem jest monterem urządzeń elektronicznych. Ponadto kwalifikacje zawodowe oraz przebieg zatrudniania nie zostały wskazane w kwestionariuszu dla osoby ubiegającej się o zatrudnienie oraz kwestionariuszu osobowym dla pracownika. Płatnik przedstawił kserokopię "Karty rejestracji bezrobotnego", w której wykazano przebieg zatrudnienia ubezpieczonego.

Organ rentowy podniósł, iż M. K. jest bratem W. K., co w świetle pozyskanych dowodów wskazuje, iż ubezpieczony nie świadczył pracy w ramach umowy o pracę. Zawarta umowa w wyniku oświadczenia pozornego winna być uznana za nieważną. O tym, czy strony istotnie nawiązały stosunek pracy stanowiący tytuł do ubezpieczeń społecznych nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, przystąpienie do ubezpieczeń i opłacanie składki, ale faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy wynikających z art. 22 Kodeksu Pracy.

Organ rentowy stoi na stanowisku, iż zatrudnienie M. K. przez płatnika składek zmierzało wyłącznie do uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych. Stan taki jest niedopuszczalny i prowadzi do pokrzywdzenia innych uczestników systemu ubezpieczeń społecznych oraz jest sprzeczny z zasadami ekwiwalentności składek, jak również z zasadą solidarności uczestników systemu.

(decyzja – k. nieponumerowane strony załączonych do sprawy akt organu rentowego)

Odwołanie od w/w decyzji złożył M. K. do Sądu Okręgowego w Gdańsku, VII Wydziału pracy i Ubezpieczeń Społecznych zaskarżając ją w całości i wnosząc o jej zmianę poprzez uznanie, że podlega jako pracownik ubezpieczeniom społecznym (emerytalnemu, rentowemu, chorobowemu i wypadkowemu) od dnia 6 września 2019 roku.

Zaskarżonej decyzji zarzucono:

1. błąd w ustaleniach faktycznych, mający wpływ na treść zaskarżonej decyzji, a przejawiający się w uznaniu, iż wnioskodawca zatrudniony zgodnie z prawem przez W. K. nie wykonywał faktycznie pracy na jego rzecz, gdy tymczasem wnioskodawca umówioną pracę wykonywał, o czym stanowią zebrane w trakcie postępowania dowody.
2. naruszenie art. 86 ust 1 pkt 1, art. 11 ust 1, art. 12 ust 1, art. 13 pkt 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz art. 83 § 1 Kodeksu Cywilnego w zw. z art. 300 Kodeksu pracy poprzez dokonanie nieprawidłowej wykładni polegającej na uznaniu, iż umowa o pracę łącząca wnioskodawcę i W. K. ma charakter pozorny i została zawarta w celu obejścia prawa, i tym samym stanowi o jej nieważności oraz o braku podlegania przez wnioskodawcę ubezpieczeniu społecznemu.

(odwołanie – k. 3-5)

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie podnosząc argumentację jak w zaskarżonej decyzji. Jednocześnie wskazano, że w sytuacji w której płatnik składek próbuje wykazać rzeczywiste wykonywanie umowy o pracę przez M. K., winien przedłożyć stosowny materiał dowodowy wykraczający poza formalne dokumenty niezbędne przy zawieraniu umowy o pracę, stosownie do treści art. 6 k.c.

(odpowiedź na odwołanie – k. 9-10 verte)

Postanowieniem z dnia 28 maja 2020 roku Sąd Okręgowy w Gdańsku, VII Wydział pracy i Ubezpieczeń Społecznych po rozpoznaniu sprawy z odwołania M. K. przeciwko (...) Oddział w G. w związku z odwołaniem od decyzji organu rentowego z dnia 31 stycznia 2020 roku o ustalenie istnienia bądź nieistnienia obowiązku podlegania ubezpieczeniom społecznym w stosunku do M. K., uznał się niewłaściwym do rozpoznania sprawy i przekazał ją zgodnie z właściwością miejscową Sądowi Okręgowemu w Łodzi – VIII Wydziałowi Pracy i Ubezpieczeń Społecznych.

(postanowienie – k. 12)

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Przedsiębiorstwo Handlowo- Usługowe (...) działa od maja 2005 roku i w zakresie swojej działalności zajmuje się: sprzedażą materiałów budowlanych, wykonawstwem, pokryciami dachowymi.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2021 roku e-protokół (...):11:52 - 01:12:15 w związku z e-protokół (...):08:44 – 00:12:09 – płyta CD – k. 216, zeznania zainteresowanego W. K. na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2021 roku e-protokół (...):12:15 - 01:12:36 w związku z e-protokół (...):39:01 – 00:42:31 – płyta CD – k. 216)

M. K. z zawodu jest monterem urządzeń elektronicznych. Jest absolwentem Zespołu Szkół Zawodowych nr (...) im. S. S. w Z., które ukończył w 1978 roku.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2021 roku e-protokół (...):11:52 - 01:12:15 w związku z e-protokół (...):08:44 – 00:12:09 – płyta CD – k. 216, świadectwo w kopercie – k. 167)

M. K. w okresie od dnia 6 czerwca 2018 roku do dnia 5 grudnia 2018 roku zatrudniony był w Urzędzie Gminy w D. w pełnym wymiarze czasu na stanowisku robotnika gospodarczego. Umowa rozwiązała się z upływem czasu, na jaki była zawarta.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2021 roku e-protokół (...):11:52 - 01:12:15 w związku z e-protokół (...):08:44 – 00:12:09 – płyta CD – k. 216, świadectwo pracy z dn. 6.12.2018 r. – k. 224)

Po tym okresie zatrudnienia wnioskodawca przebywał na zwolnieniu lekarskim poczynając od następnego dnia po rozwiązaniu umowy o pracę tj. od dnia 6 grudnia 2018 roku do dnia 8 marca 2019 roku

(zestawienie k 181)

W ciągu ostatnich 10 lat wnioskodawca wykonywał różne prace dorywcze tj. zrywanie owoców, praca na budowie czy u rolników.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2021 roku e-protokół (...):11:52 - 01:12:15 w związku z e-protokół (...):08:44 – 00:12:09 – płyta CD – k. 216, świadectwo pracy – k. 224)

W dniu 6 września 2019 roku pomiędzy PHU (...), a M. K. została zawarta umowa nazwana umową o pracę na czas określony od dnia 6 września 2019 roku do dnia 5 marca 2020 roku, na mocy której ubezpieczony został zatrudniony na stanowisku przedstawiciela handlowego w pełnym wymiarze czasu pracy z wynagrodzeniem zasadniczym w

wysokości 4000 złotych brutto miesięcznie. Jako miejsce wykonywania pracy wskazano: obszar Polska Północna woj. (...), woj. (...)- (...), woj. (...). Z kolei jako dzień rozpoczęcia pracy wskazano: 6 września 2019 roku.

(umowa o pracę, listy płac w kopercie – k. 167)

Wnioskodawca jest bratem płatnika W. K..

(okoliczność bezsporna)

Z przedłożonego orzeczenia lekarskiego z dnia 5 września 2019 roku wynikało, że wnioskodawca był zdolny do podjęcia pracy.

(orzeczenie lekarskie w kopercie – k. 167)

Z dokumentacji pracowniczej wynika, że w dniu 6 września 2019 roku skarżący miał odbyć szkolenie BHP- instruktaż ogólny i stanowiskowy.

(karta szkolenia wstępnego w kopercie – k. 167)

Zgodnie z wystawionym zakresem czynności, do obowiązków skarżącego na stanowisku przedstawiciela handlowego należeć miało:

1. utrzymanie stałego kontaktu z istniejącymi klientami;
2. nawiązywanie kontaktów z potencjalnymi klientami (pozyskiwanie nowych klientów);
3. przygotowanie i prezentacja oferty handlowej firmy;
4. monitorowanie rynku i działań konkurencji w celu skorygowania udoskonaleń i zmian w produktach (usługach) przedsiębiorstwa;
5. realizacja określonych i zatwierdzonych przez przełożonego działań marketingowych i promocyjnych na określonym terenie;
6. planowanie indywidualnego czasu pracy i działań w zawartych nim ramach.

(zakres obowiązków w kopercie – k. 167)

W listach obecności wskazano, że wnioskodawca był obecny w pracy:

1. we wrześniu 2019 roku – codziennie począwszy od dnia 6 września 2019 roku do dnia 30 września 2019 roku z wyłączeniem weekendów;
2. w październiku 2019 roku - codziennie począwszy od dnia 1 października 2019 roku do dnia 31 października 2019 roku z wyłączeniem weekendów;
3. w listopadzie 2019 roku – począwszy od dnia 4 listopada 2019 roku do dnia 6 listopada 2019 roku z wyłączeniem dnia wolnego od pracy i weekendu (1 listopada 2019 roku do dnia 3 listopada 2019 roku).
4. Od dnia 7 listopada 2019 roku do dnia 30 listopada 2019 roku skarżący przebywał na zwolnieniu lekarskim;
5. w grudniu 2019 roku – skarżący przebywał na zwolnieniu lekarskim;
6. w styczniu 2020 roku –do dnia 11 stycznia 2020 roku skarżący przebywał na zwolnieniu lekarskim.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2021 roku e-protokół (...):11:52 - 01:12:15 w związku z e-protokół (...):25:07 – 00:30:51 – płyta CD – k. 216, listy obecności w kopercie – k. 167, karta zasiłkowa – k. 179, zestawienie zaświadczeń (tabela) – k. 181)

Wnioskodawca złożył podpis na liście obecności w firmie brata w G. w dniu 11 października 2019 roku, a jednocześnie z tego samego dnia ma skierowanie na rezonans magnetyczny z poradni w Ł. ((...) w K.), które to badanie zostało przeprowadzone 26 października 2019 roku

(dokumentacja medyczna k 259)

Płatnik składek w swojej firmie w okresie od 01/2019 do 09/2020 oprócz wnioskodawcy M. K. nie zatrudniał żadnej innej osoby na umowę o pracę. Pozostali pracownicy tzw. Fizyczni, wykonywali pracę na rzecz płatnika na podstawie umów zlecenia. Obecnie płatnik składek również nie zatrudnia żadnych pracowników na podstawie umowy o pracę.

(zeznania zainteresowanego W. K. na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2021 roku e-protokół (...):12:15 - 01:12:36 w związku z e-protokół (...):39:01 – 00:42:31 i 00:51:43 – 00:56:14 – płyta CD – k. 216, zestawienie – k. 34)

Wnioskodawca nie miał określonych godzin pracy. Płatnik składek nie wypłacał wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Starał się ich unikać.

(zeznania zainteresowanego W. K. na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2021 roku e-protokół (...):12:15 - 01:12:36 w związku z e-protokół (...):59:34 – 01:05:12 – płyta CD – k. 216)

Wnioskodawca nie był upoważniony do zawierania umów.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2021 roku e-protokół (...):11:52 - 01:12:15 w związku z e-protokół (...):16:10 – 00:20:37 – płyta CD – k. 216)

Zgodnie z zawartym w dniu 8 stycznia 2020 roku porozumieniem pomiędzy M. K., a PHU (...), wskazane strony zgodnie oświadczyły, że z dniem 13 stycznia 2020 roku rozwiązują na mocy zgodnego porozumienia stron łączącą ich umowę o pracę zawarta dnia 6 września 2019 roku na czas określony.

(zeznania zainteresowanego W. K. na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2021 roku e-protokół (...):12:15 - 01:12:36 w związku z e-protokół (...):56:14 – 00:59:34 – płyta CD – k. 216, porozumienie, świadectwo pracy w kopercie – k. 167)

Na miejsce odwołującego nikt nie został zatrudniony

(bezsporne)

W okresie od stycznia 2019 roku do kwietnia 2020 roku wnioskodawca korzystał z usług następujących poradni:

1. (...) w K.;
2. Zespołu (...) w Ł. ;
3. Pracowni T. (...) w G.;
4. Niepublicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej ” (...) Szpital (...)” w K..

(zestawienie – k. 231, dokumentacja medyczna – k. 239-246, k.250-251, k. 254, k. 259, k. 262-296, płyta CD w kopercie – k. 252)

W 2019 roku Przedsiębiorstwo Handlowo- Usługowe (...) osiągnęło przychód w wysokości 355 177,59 złotych. We wrześniu 2019 roku miesięczny dochód przedsiębiorstwa plasował się na poziomie (-37 020,33 złotych).

(deklaracja PIT- 4R – k. 35-37, obliczenie zaliczki miesięcznej na podatek dochodowy od łącznej kwoty dokonanych wpłat – k. 39-51, zestawienie – k. 52, podatkowa księga przychodów i rozchodów – k. 53-117, ewidencja dostaw na faktury– k. 118-119, k. 138, ewidencja nabycia – k. 120-137, k. 139-142, deklaracje VAT-7K – k. 143-145, k. 147-150, k. 152-154, k. 157-159, k. 161-163, k. 190-194)

W dniu 14 stycznia 2020 roku, a następnie 31 grudnia 2020 roku skarżący zawarł z Urzędem Gminy w D. umowy o pracę na czas określony kolejno na okres od dnia 14 stycznia 2020 roku do dnia 31 grudnia 2020 roku, a następnie od dnia 1 stycznia 2021 roku do dnia 31 grudnia 2023 roku, na podstawie których miał wykonywać pracę na stanowisku robotnika gospodarczego.

(zeznania wnioskodawcy na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2021 roku e-protokół (...):11:52 - 01:12:15 w związku z e-protokół (...):25:07 – 00:30:51 – płyta CD – k. 216, zeznania zainteresowanego W. K. na rozprawie w dniu 10 sierpnia 2021 roku e-protokół (...):12:15 - 01:12:36 w związku z e-protokół (...):56:14 – 00:59:34 – płyta CD – k. 216, umowy o pracę – k. 227-228)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dokumenty zawarte w aktach sprawy i aktach organu rentowego, których prawdziwości żadna ze stron nie kwestionowała, w tym w oparciu o zeznania wnioskodawcy oraz zainteresowanego W. K. (płatnik składek).

Sąd jedynie częściowo dał wiarę zeznaniom wnioskodawcy oraz zainteresowanego W. K. w zakresie w jakim posłużyły do poczynienia ustaleń.

Okolicznością bezsporną jest bliskie pokrewieństwo pomiędzy skarżącym, a zainteresowanym W. K. (są braćmi).

Oceniając zebrany w sprawie materiał dowodowy Sąd nie dał wiary zeznaniom ubezpieczonego M. K., płatnika W. K., w części w której wskazywali na realność zawartej pomiędzy wnioskodawcą, a Przedsiębiorstwem Handlowo-Usługowym (...) umowy o pracę oraz faktycznego świadczenia pracy przez odwołującego w ramach tej umowy.

W ocenie Sądu, w świetle zgromadzonego w postępowaniu materiału dowodowego, brak jest podstaw do przyjęcia, iż stosunek pracy, na podstawie zawartej umowy, faktycznie był realizowany. Przede wszystkim wskazać należy, iż za okres zatrudnienia poza dokumentacją osobową taką jak: umową o pracę, świadectwem pracy, orzeczeniem lekarskim, kartą szkolenia wstępnego, listami płac czy obecności oraz zakresem obowiązków, brak jest jakichkolwiek innych dokumentów potwierdzających wykonywanie pracy przez ubezpieczonego.

W ocenie tutejszego Sądu nie ulega wątpliwości, że ubezpieczony nie miał kwalifikacji do wykonywania pracy na stanowisku przedstawiciela handlowego. Przemawia za tym fakt, iż wnioskodawca z wykształcenia jest monterem urządzeń elektronicznych. Z jego zeznań oraz świadectwa pracy z dnia 6 grudnia 2018 roku wynika, że będąc zatrudnionym w Urzędzie Gminy w D. wykonywał pracę na stanowisku robotnika gospodarczego, zaś w ciągu ostatnich 10 lat wykonywał różne prace dorywcze tj. zrywanie owoców, praca na budowie czy u rolników. Co prawda w toku swoich zeznań skarżący wskazywał, że pracował także jako referent ds. zaopatrzenia (prowadził Hurtownię (...)), jednak na tą okoliczność nie przedstawił żadnych dowodów, które by ją potwierdzały. W ocenie Sądu, przy uwzględnieniu wykształcenia i powyższych kwalifikacji zawodowych trudno uznać, iż skarżący mógłby w istocie podołać efektywnemu wypełnianiu zadań jakie charakteryzują stanowisko przedstawiciela handlowego. Ich specyfika, jak zostanie wskazane poniżej w zasadniczym stopniu różni się pracy, którą zgodnie z poczynionymi w sprawie ustaleniami faktycznymi wykonywał wcześniej ubezpieczony.

Jak wynika z pisemnego zakresu obowiązków, do zadań skarżącego na stanowisku przedstawiciela handlowego miało należeć między innymi: utrzymanie stałego kontaktu z istniejącymi klientami, przygotowanie i prezentacja oferty handlowej firmy, realizacja określonych i zatwierdzonych przez przełożonego działań marketingowych i promocyjnych na określonym terenie, lecz w czasie procesu nie został okazany żaden dokument stanowiący materialne potwierdzenie dokonania wskazanych czynności. Nie ma w szczególności żadnych dowodów na to, że wnioskodawca był chociażby

upoważniony do podpisywania jakichkolwiek dokumentów w imieniu firmy płatnika, np. że był upoważniony do wystawiania faktur czy przygotował jakiegokolwiek oferty handlowe.

W związku z powyższym na uwzględnienie tutejszego sądu na okoliczność potwierdzenia wykonywania przez odwołującego czynności na rzecz płatnika w ramach zawartej spornej umowy o pracę nie zasługiwała załączona do sprawy dokumentacja w postaci wydruków z systemu (zamówienie od klienta – k. 203-209), które jak twierdził wnioskodawca zostały przez niego opracowane. Co więcej na przedłożonych dokumentach nie widnieje ani podpis M. K. jako osoby upoważnionej do wystawienia faktury ani podpis osoby upoważnionej do odbioru faktury. Wskazane zostało jedynie oznaczenie firmy płatnika składek oraz wyszczególnione pismem komputerowym imię i nazwisko M. K. w miejscu podpisu osoby upoważnionej do wystawienia faktury.

Jednocześnie wnioskodawca składając zeznania wskazał, że wpisywał do programu ilość materiału, cenę, koszty pracy, koszty sprzedaży, określał czas pracy, podczas gdy w złożonych wydrukach znajduje się jedynie rodzaj zakupionego materiału, ilość, rabaty i cena jednostkowa oraz ostateczna. Na pytanie, gdzie wnioskodawca wprowadzał czas pracy odwołujący stwierdził, że nie pamięta. Tym samym trudno przyznać walor wiarygodności zeznaniom skarżącego oraz płatnika odnośnie ich twierdzeń dotyczących obsługiwanego przez ubezpieczonego na komputerze programu Subiekt, bowiem w tym względzie występowały jeszcze inne nieścisłości. Płatnik składek wskazywał, że próbował we wskazanym programie komputerowym uczyć wnioskodawcę tworzenia kosztorysów, które jak się okazało były za trudne, zaś wnioskodawca wskazywał, że w owym programie tworzył wydruki zamówień. Jednocześnie skarżący miał trudności w dookreśleniu z jakich konkretnie funkcji przy używaniu programu Subiekt korzystał. Wskazywał jedynie ogólnie na takie elementy jak na przykład: wprowadzanie ilości materiału czy ceny, powołując się w dalszej części swoich zeznań na występujące u niego w tym zakresie luki w pamięci. W ocenie Sądu gdyby wnioskodawca faktycznie korzystał ze wskazanego programu, to z pewnością nie miałby problemów z odtworzeniem poszczególnych kroków, które wykonywał w ramach jego obsługi. Pewnego rodzaju tożsamy mechanizm występuje w przypadku twierdzeń odwołującego, iż „znalazł dla brata trzy, pięć prac, to byli prywatni inwestorzy” i dalej „to mogły być domy jednorodzinne czy kamienica, ale ja sobie nie przypominam”. Również w tym przypadku wnioskodawca nie potrafił podać żadnych szczegółów owych transakcji.

Stąd też na tle powyższego, podstawy ustaleń faktycznych nie mogły stanowić zeznania wnioskodawcy oraz zainteresowanego W. K. w zakresie w jakim wyjaśniali na czym polegała praca wnioskodawcy w ramach spornej umowy o pracę, w tym jaki był charakter podejmowanych przez niego czynności na stanowisku przedstawiciela handlowego. Warto również wspomnieć, iż pomiędzy zeznaniami wnioskodawcy oraz zainteresowanego W. K. występowały pewne rozbieżności. Skarżący twierdził, że płatnik był bardzo zadowolony z jego pracy, a ponadto że z rodziny brata w pracy (w biurze), oprócz niego nikogo nie było. Z kolei W. K. wskazywał, że miał zastrzeżenia do pracy skarżącego, biorąc pod uwagę brak jego doświadczenia i wiedzy, a także że w 2019 roku w biurze firmy obecny był on, jego żona, skarżący albo nikt.

Poza tym w swoich zeznaniach skarżący nie był w stanie nawet określić czy w biurze był tylko laptop czy komputer stacjonarny czy jedno i drugie.

W toku postępowania nie zostały również przedstawione żadne osobowe źródła dowodowe, chociażby w postaci zeznań kontrahentów, którzy mogliby potwierdzić ewentualne wykonywanie czynności przez wnioskodawcę.

Sąd Okręgowy w Łodzi zważył, co następuje:

Odwołanie jako niezasadne podlegało oddaleniu.

Zgodnie z art. 6 ust 1 pkt.1 i art. 13 pkt 1 ustawy z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (t.j. Dz.U. z 2021r., poz. 423 ze zm.), obowiązkowym ubezpieczeniem emerytalnym, rentowym, chorobowym i wypadkowym - podlegają osoby fizyczne, które na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej są pracownikami w okresie od nawiązania stosunku pracy do dnia jego ustania.

Stosownie do treści art. 1 ust 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa. (Dz.U.2021.O.1133 t.j.) osobom tym, w razie choroby lub macierzyństwa, przysługują świadczenia pieniężne na warunkach i w wysokości określonych ustawą.

W myśl art. 4 w ust 1 i 2 ustawy zasiłkowej ubezpieczony podlegający obowiązkowo ubezpieczeniu nabywa prawo do zasiłku chorobowego po upływie 30 dni nieprzerwanego ubezpieczenia chorobowego.

O uznaniu stosunku łączącego dwie osoby za stosunek pracy rozstrzygają przepisy prawa pracy.

Definicja pracownika, na gruncie prawa ubezpieczeń społecznych, została zawarta w przepisie art.8 ust.1 ww. ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych, który stanowi, iż za pracownika uważa się osobę pozostającą w stosunku pracy. Pojęcie stosunku pracy o jakim mowa w art.8 ust.1 ww. ustawy jest równoznaczne z pojęciem stosunku pracy definiowanym przez art.22 k.p. (wyrok SN z 13.07.2005 r., I UK 296/04, OSNP 2006/9-10/157).

Według art. 22 § 1 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 roku kodeks pracy, przez nawiązanie stosunku pracy pracownik zobowiązuje się do wykonywania pracy określonego rodzaju na rzecz pracodawcy i pod jego kierownictwem oraz w miejscu i czasie wyznaczonym przez pracodawcę, a pracodawca do zatrudniania pracownika za wynagrodzeniem.

Według art. 22 § 1^k.p. zatrudnienie w warunkach określonych w § 1 jest zatrudnieniem na podstawie stosunku pracy, bez względu na nazwę zawartej przez strony umowy.

Do cech pojęciowych pracy stanowiącej przedmiot zobowiązania pracownika w ramach stosunku pracy należą osobiste i odpłatne jej wykonywanie w warunkach podporządkowania. Zgodnie ze stanowiskiem judykatury stosunek ubezpieczeniowy jest następczy wobec stosunku pracy i powstaje tylko wówczas, gdy stosunek pracy jest realizowany. Jeżeli stosunek pracy nie powstał bądź też nie jest realizowany, wówczas nie powstaje stosunek ubezpieczeniowy, nawet jeśli jest odprowadzana składka na ubezpieczenie społeczne (wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 17 stycznia 2006 roku III AUa 433/2005, Wspólnota (...)). Podleganie pracowniczemu tytułowi ubezpieczenia społecznego jest uwarunkowane nie tyle opłacaniem składek ubezpieczeniowych, ile legitymowaniem się statusem pracownika rzeczywiście świadczącego pracę w ramach ważnego stosunku pracy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 18 października 2005 roku o sygn. akt II UK 43/05, OSNAPiUS rok 2006/15 – 16/251).

Sam fakt, że oświadczenia stron umowy o pracę zawierają określone w art. 22 k.p. formalne elementy umowy o pracę nie oznacza, że umowa taka jest ważna.

W przedmiotowej sprawie organ rentowy stał na stanowisku, że umowa o pracę zawarta między ubezpieczonym M. K., a płatnikiem składek W. K. prowadzącym Przedsiębiorstwo Handlowo- Usługowe (...), jest nieważna, bowiem została zawarta dla pozorów.

Zgodnie z art. 83 § 1 k.c. nieważne jest oświadczenie woli złożone drugiej stronie za jej zgodą dla pozorów.

Z czynnością prawną pozorną mamy do czynienia wówczas, gdy występują, łącznie, następujące warunki: oświadczenie woli musi być złożone tylko dla pozorów, oświadczenie woli musi być złożone drugiej stronie, adresat oświadczenia woli musi zgadzać się na dokonanie czynności prawnej jedynie dla pozorów, czyli być aktywnym uczestnikiem stanu pozorności. Pierwsza i zasadnicza cecha czynności pozornej wyraża się brakiem zamiaru wywołania skutków prawnych, jakie prawo łączy z tego typu i treścią złożonego oświadczenia. Jest to zatem z góry świadoma sprzeczność między oświadczeniami a prawdziwymi zamiarami stron, czyli upozorowanie stron na zewnątrz i wytworzenie przeświadczenia dla określonego kręgu (otoczenia), nie wyłączając organów władzy publicznej, że czynność o określonej treści została skutecznie dokonana. Jednakże zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, wyrażonym w wyroku z 14 marca 2001 roku (sygn. akt III UKN 258/00, opubl. OSNAP 2002/21/527), nie można przyjąć pozorności oświadczeń woli o zawarciu umowy o pracę, gdy pracownik podjął pracę i ją wykonywał, a

pracodawca świadczenie to przyjmował. Nie wyklucza to rozważenia, czy w konkretnym przypadku zawarcie umowy zmierzało do obejścia prawa (art. 58 § 1 k.c. w związku z art. 300 k.p.).

O czynności prawnej mającej na celu obejście ustawy można mówić wówczas, gdy czynność taka pozwala na uniknięcie zakazów, nakazów lub obciążeń wynikających z przepisu ustawy i tylko z takim zamiarem została dokonana. Nie jest natomiast obejściem prawa dokonanie czynności prawnej w celu osiągnięcia skutków, jakie ustawa wiąże z tą czynnością prawną. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa o systemie ubezpieczeń społecznych wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalno-rentowego, chorobowego i wypadkowego, podjęcie zatrudnienia w celu objęcia ubezpieczeniem i ewentualnego korzystania ze świadczeń z tego ubezpieczenia nie może być kwalifikowane jako obejście prawa.

W sytuacji, gdy wolą stron zawierających umowę było faktyczne nawiązanie stosunku pracy i doszło do świadczenia pracy za wynagrodzeniem, sama świadomość jednej ze stron umowy, a nawet obu stron, co do wystąpienia w przyszłości zdarzenia uprawniającego do świadczeń z ubezpieczenia społecznego, nie daje podstawy do uznania, że umowa miała na celu obejście prawa (wyrok SN z dnia 2 lipca 2008 roku, sygn. akt II UK 334/07, opubl. L.).

Sąd Okręgowy w całości podziela stanowisko Sądu Najwyższego wyrażone w wyroku z dnia 24 lutego 2010 roku w sprawie o sygn. akt II UK 204/09 (lex nr 590241), iż o tym czy strony istotnie nawiązały stosunek pracy stanowiący tytuł ubezpieczeń społecznych nie decyduje samo formalne zawarcie umowy o pracę, wypłata wynagrodzenia, przystąpienie do ubezpieczenia i opłacenie składki, wystawienie świadectwa pracy, ale faktyczne i rzeczywiste realizowanie elementów charakterystycznych dla stosunku pracy, a wynikających z art. 22 § 1 k.p. Istotne więc jest, aby stosunek pracy zrealizował się przez wykonywanie zatrudnienia o cechach pracowniczych.

W uzasadnieniu wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 2010 r. w sprawie o sygn. akt I UK 43/10 (Lex nr 619658) można wyczytać, że umowa o pracę jest zawarta dla pozorów, a przez to nie stanowi tytułu do objęcia ubezpieczeniami społecznymi, jeżeli przy składaniu oświadczeń woli obie strony mają świadomość, że osoba określona w umowie jako pracownik nie będzie świadczyć pracy, a podmiot wskazany jako pracodawca nie będzie korzystać z jej pracy, czyli strony z góry zakładają, iż nie będą realizowały swoich praw i obowiązków wypełniających treść stosunku pracy. Skoro z zawarciem umowy o pracę ustawa z dnia 13 października 1998 roku o systemie ubezpieczeń społecznych (Dz. U. z 2009 roku, Nr 205, poz. 1585 ze zm.) wiąże obowiązek ubezpieczenia emerytalnego i rentowych oraz wypadkowego i chorobowego, to podjęcie zatrudnienia w celu objęcia tymi ubezpieczeniami i ewentualnie korzystania z przewidzianych nimi świadczeń nie jest obejściem prawa.

W wyroku Sądu Najwyższego z dnia 24 sierpnia 2010 r. w sprawie o sygn. akt I UK 74/10 (lex numer 653664) stwierdzono zaś, że podstawą ubezpieczenia społecznego jest rzeczywiste zatrudnienie, a nie sama umowa o pracę (art. 22 k.p., art. 6 ust. 1 pkt 1 i art. 13 pkt 1 w/w ustawy). Umowa o pracę nie jest czynnością wyłącznie kauzalną, gdyż w zatrudnieniu pracowniczym chodzi o wykonywanie pracy. Brak pracy podważa sens istnienia umowy o pracę. Innymi słowy jej formalna strona, nawet połączona ze zgłoszeniem do ubezpieczenia społecznego, nie stanowi podstawy takiego ubezpieczenia.

Z powyższego jednoznacznie wynika, że motywacja skłaniająca do zawarcia umowy o pracę nie ma znaczenia dla jej ważności przy tym wszak założeniu, że nastąpiło rzeczywiste jej świadczenia zgodnie z warunkami określonymi w art. 22 § 1 k.p. Tym samym nie można byłoby czynić odwołującemu zarzutów, że zawarł umowę o pracę jedynie w celu uzyskania świadczeń z ubezpieczeń społecznych, pod tym wszakże warunkiem, że na podstawie kwestionowanej umowy realizowałby zatrudnienie o cechach pracowniczych.

Mając na uwadze dotychczas poczynione rozważania prawne należy podkreślić, że w realiach niniejszej sprawy Sąd Okręgowy w celu dokonania kontroli prawidłowości zaskarżonej decyzji organu rentowego zbadał, czy pomiędzy wnioskodawcą a płatnikiem składek istotnie doszło do nawiązania i realizacji stosunku pracy w warunkach określonych w art. 22 § 1 k.p.

W tej sytuacji do Sądu należało przeprowadzenie oceny, czy analizowany stosunek prawny nosił konstytutywne cechy stosunku pracy.

W tym celu Sąd zbadał, czy wnioskodawca osobiście świadczył pracę podporządkowaną pracodawcy (pod kierownictwem pracodawcy) w sposób ciągły, odpłatny, na rzecz i ryzyko pracodawcy. Dokonanie powyższego ustalenia miało bowiem znaczenie dla objęcia wnioskodawcy obowiązkowymi ubezpieczeniami społecznymi: emerytalnym, rentowymi, chorobowym oraz wypadkowym z tytułu zatrudnienia na podstawie umowy o pracę.

Zdaniem Sądu analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że ubezpieczony w spornym okresie od dnia 6 września 2019 roku nie wykonywał pracy w ramach stosunku pracy.

W pierwszej kolejności należy podkreślić, że jak zgodnie wskazywali płatnik i ubezpieczony, w ich planach było wspólne prowadzenie działalności gospodarczej. Ostatecznie jednak podpisali umowę o pracę o zatrudnieniu wnioskodawcy na stanowisku handlowca. W ocenie tutejszego Sądu ubezpieczony nie miał żadnych kwalifikacji do wykonywania pracy na takim stanowisku. Wnioskodawca z wykształcenia jest monterem urządzeń elektronicznych, ostatnio, będąc zatrudnionym w Urzędzie Gminy w D., wykonywał pracę na stanowisku robotnika gospodarczego, zaś w ciągu ostatnich 10 lat wykonywał różne prace dorywcze tj. zrywanie owoców, praca na budowie czy u rolników. Pracę na stanowisku referenta ds. zaopatrzenia wykonywał około 20 lat wcześniej, a nadto na tę okoliczność nie przedstawił żadnych dowodów, które by ją potwierdzały. W ocenie Sądu, przy uwzględnieniu wykształcenia i powyższych kwalifikacji zawodowych trudno uznać, iż skarżący mógłby w istocie podołać efektywnemu wypełnianiu zadań jakie charakteryzują stanowisko przedstawiciela handlowego.

Zgodnie z pisemnym zakresem obowiązków do zadań ubezpieczonego należeć miało między innymi: utrzymanie stałego kontaktu z istniejącymi klientami czy realizacja określonych i zatwierdzonych przez przełożonego działań marketingowych i promocyjnych na określonym terenie. W sprawie nie przedstawiono jednak żadnej dokumentacji mogącej potwierdzać działalność wnioskodawcy ze spornego okresu, która to stanowiłaby namacalny dowód jego aktywności w przedsiębiorstwie płatnika. Biorąc pod uwagę, że skarżący nie był upoważniony do podpisywania jakichkolwiek dokumentów w imieniu firmy płatnika, to jak podkreślono w ocenie materiału dowodowego, na uwzględnienie tutejszego sądu nie zasługiwała załączona do sprawy dokumentacja w postaci wydruków z systemu (zamówienie od klienta), które jak wskazywał odwołujący miał opracować w ramach nawiązanej z płatnikiem umowy o pracę. Na przedłożonych dokumentach nie widnieje ani podpis M. K. jako osoby upoważnionej do wystawienia faktury ani podpis osoby upoważnionej do odbioru faktury. Wskazane zostało jedynie oznaczenie firmy płatnika składek oraz wyszczególnione pismem komputerowym imię i nazwisko M. K. w miejscu podpisu osoby upoważnionej do wystawienia faktury.

Co więcej gdyby odwołujący faktycznie jak wynika z powyższego zakresu obowiązków utrzymywał kontakt z klientami, to z pewnością na tą okoliczność przedstawiono by jakąkolwiek dokumentację czy to w postaci na przykład: korespondencji e-mail czy sms prowadzonej przez wnioskodawcę z klientami przedsiębiorstwa.

Wbrew twierdzeniom skarżącego trudno uznać także, iż rzeczywiście obsługiwał on na komputerze program Subiekt mający służyć sporządzaniu zamówień czy kosztorysów. Wnioskodawca składając zeznania wskazał, że wpisywał do programu ilość materiału, cenę, koszty pracy, koszty sprzedaży, określał czas pracy, podczas gdy w złożonych wydrukach znajduje się jedynie rodzaj zakupionego materiału, ilość, rabaty i cena jednostkowa oraz ostateczna. Na pytanie, gdzie wnioskodawca wprowadzał czas pracy odwołujący stwierdził, że nie pamięta. Nadto płatnik składek wskazywał, że próbował we wskazanym programie komputerowym uczyć wnioskodawcę tworzenia kosztorysów, które jak się okazało były za trudne, zaś wnioskodawca wskazywał, że w owym programie tworzył wydruki zamówień. Jednocześnie skarżący miał trudności w dookreśleniu z jakich konkretnie funkcji przy używaniu programu Subiekt korzystał i powoływał się na występujące u niego luki w pamięci. Tożsamy mechanizm występuje w przypadku twierdzeń odwołującego, iż „znalazł dla brata trzy, pięć prac, to byli prywatni inwestorzy” i dalej „to mogły być domy jednorodzinne czy kamienica, ale ja sobie nie przypominam”. Również w tym przypadku wnioskodawca nie potrafił

podać żadnych szczegółów owych transakcji. Skarżący nie był w stanie nawet określić czy w biurze był tylko laptop czy komputer stacjonarny czy jedno i drugie.

W toku postępowania nie zostały również przedstawione żadne osobowe źródła dowodowe, chociażby w postaci zeznań kontrahentów, którzy mogliby potwierdzić ewentualne wykonywanie czynności przez wnioskodawcę.

Należy również podkreślić, iż odwołujący ma adres zamieszkania w województwie (...), zaś jak twierdzi, na okres tylko tego zatrudnienia miał się przenieść do G..

W procesie nie przedstawiono również żadnych wiarygodnych dowodów wskazujących na rzeczywisty czas pracy i jej wymiar. Ponadto nie jest jasnym jak ubezpieczony był z czasu pracy przez płatnika rozliczany, samo zaś podpisanie list obecności, przy braku innych dowodów na faktyczne wykonywanie pracy w konkretnym miejscu i godzinach nie świadczy o istnieniu pracowniczego podporządkowania w tej materii.

Przede wszystkim jednak zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, nie potwierdza, aby płatnik kierował pracą wnioskodawcy. Nie wiadomo jak rzekoma praca wnioskodawcy miała być nadzorowana. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego nie wynika by jakiegokolwiek polecenia dotyczące bieżącego wykonywania pracy były mu wydawane, by wyznaczano mu konkretne zadania do wykonania, z których był rozliczany.

Ustawodawca zastrzegł w przepisie art. 22 § 1 k.p., że pracownik wykonuje pracę pod kierownictwem pracodawcy, przy czym nie zdefiniował tej cechy zatrudnienia. W literaturze przedmiotu wyinterpretowano, że kierownictwo pracodawcy przejawia się w poleceniach, podporządkowaniu organizacyjnym oraz podporządkowaniu represywnym i dystrybutywnym. Nie jest jednak jasne, czy wszystkie przejawy kierownictwa pracodawcy muszą występować jednocześnie i z pełnym nasileniem. Zmieniające się warunki i potrzeby świadczenia pracy zrodziły dylemat. Sprowadza się on do pytania czy niewystępowanie w trakcie zatrudnienia (lub występowanie w ograniczonym rozmiarze) poleceń podmiotu zatrudniającego, jak również pozostałych cech kierownictwa, pozwala na uznanie istnienia stosunku pracy. Wydaje się, że odpowiedzią orzecznictwa jest konstrukcja podporządkowania autonomicznego. Sąd Najwyższy przyjął, że podporządkowanie pracownika (art. 22 § 1 k.p.) może polegać na określeniu przez pracodawcę czasu pracy i wyznaczeniu zadań, natomiast co do sposobu ich realizacji pracownik ma pewien zakres swobody (Wyrok SN z dnia 7.09.1999 r., I PKN 277/99, OSNAPiUS 2001 nr 1, poz. 18, wyrok SN z dnia 04.04.2002 r., I PKN 776/00 OSNP 2004 nr 6, poz.94.). Do koncepcji tej nawiązywał Sąd Najwyższy również w późniejszych orzeczeniach (Wyrok SN z dnia 7.03.2006 r., I PK 146/05, OSNP 2007, nr 5-6, poz. 67, postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., III UK 70/07, OSNP 2008, nr 23-24, poz. 366). Konstatacja ta jest ważna, gdy założy się, że praca pod kierownictwem w myśl art. 22 § 1 k.p., jest jedną z najważniejszych cech w procesie typizacji charakteru stosunku prawnego łączącego strony (wyrok SN z dnia 20.03.1965 r., III PU 28/64, OSNCP 1965, nr 9, poz. 157).

Zdaniem Sądu Okręgowego analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego prowadzi do wniosku, że w sprawie niniejszej nie zostały stwierdzone omówione powyżej elementy świadczące o tym, iż wnioskodawca wykonywał pracę w ramach zawartej umowy o pracę.

W ocenie Sądu płatnik w spornym okresie nie miał potrzeby zatrudniania pracownika w oparciu o umowę o pracę. Z zeznań zainteresowanego W. K. wynikało, że

w okresie od 01/2019 do 09/2020 oraz obecnie (zeznania złożone w dniu 10 sierpnia 2021 roku), oprócz wnioskodawcy M. K., płatnik nie zatrudniał żadnej innej osoby na podstawie umowy o pracę. Pozostali pracownicy tzw. fizyczni zatrudnieni byli na podstawie umów zlecenia. W procesie nie wykazano także zwiększonej liczby obowiązków, które uzasadniałyby zatrudnienie pracownika w oparciu o umowę o pracę. Ponadto o braku potrzeby zatrudnienia wnioskodawcy świadczy również brak zatrudnienia innego pracownika w okresie niezdolności do pracy skarżącego i po rozwiązaniu z nim umowy. W ocenie Sądu powyższe prowadzi do konkluzji, że zapotrzebowanie na prace wnioskodawcy nie było zatem realne.

Jedynie na marginesie należy wspomnieć, że nawet jeśli skarżący wykonywał jakieś czynności na rzecz płatnika składek (czego w żaden sposób w postępowaniu nie udowodniono), to nie miało to miejsca w ramach reżimu określonego zasadami umowy o pracę. W kontekście zaprezentowanych okoliczności, brak jest dowodów wskazujących na fakt wykonywania przez wnioskodawcę pracy podporządkowanej, zarówno co do czasu jak i zleczonych jej zadań. Z zeznań zainteresowanego W. K. wynika zaś, że wnioskodawca nie miał określonych godzin pracy.

Reasumując, ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie wynika, aby pomiędzy stronami umowy o pracę doszło do nawiązania rzeczywistego stosunku pracy i do faktycznego świadczenia umówionej rodzajowo pracy w reżimie podporządkowania pracowniczego przez wnioskodawcę zgodnie z badaną umową o pracę od dnia 6 września 2019 roku na rzecz płatnika składek.

Zdaniem Sądu powyższe okoliczności jednoznacznie wskazują, że celem podjętych przez płatnika i ubezpieczonego działań było wyłącznie uzyskanie przez niego świadczeń z ubezpieczenia społecznego. Dodatkowo, co wynika wprost ze zgromadzonej dokumentacji, odwołujący miał problemy zdrowotne już od dłuższego czasu, po okresie swojego ostatniego zatrudnienia pozostawał na zwolnieniu lekarskim przez wiele miesięcy. Celem działania stron nie było zatem, świadczenie pracy w ramach stosunku pracy i uzyskiwanie z tego tytułu wynagrodzenia, a jedynie osiągnięcie innych korzyści, które prawo wiąże z istnieniem stosunku pracy. Tymczasem co już podniesiono głównym celem zawarcia umowy o pracę winno być nawiązanie stosunku pracy, a jedynie rezultatem i pośrednim celem zatrudnienia jest uzyskanie wskazanych korzyści.

Wprawdzie płatnik złożył dokumentację dotyczącą pracownika za sporny okres, to jednak w ocenie Sądu dokumenty te nie świadczą o wykonywaniu pracy. Stworzenie tej dokumentacji miało jedynie uprawdopodobnić świadczenie pracy. Dokumentacja kadrowa potwierdza jedynie fakt formalnego jej sporządzenia, a nie jest dowodem faktycznego istnienia pomiędzy stronami stosunku pracy. Do ustalenia, że doszło do powstania między stronami stosunku pracy nie jest wystarczające spełnienie warunków formalnych zatrudnienia, a konieczne jest ustalenie, że strony miały zamiar wykonywać obowiązki stron stosunku pracy, wynikające z umowy o pracę i to czyniły /por wyrok SN z 24.02.2010 r. II UK 204/09/.

W ocenie Sądu fikcyjne, czyli tylko pozorne zawarcie umowy o pracę nie mogło stanowić podstawy do objęcia obowiązkowymi ubezpieczeniami pracowników.

Wobec powyższego Sąd uznał, że zaskarżona decyzja Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z dnia 31 stycznia 2020 roku odpowiada prawu i na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. oddalił odwołane – punkt 1 sentencji wyroku.

W punkcie 2 sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach zastępstwa procesowego na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z § 9 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 t.j.).

ZARZĄDZENIE

odpis wyroku z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi wnioskodawcy.

A.B.